

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

Otče náš...
bud' vůle Tvá jako v nebi,
tak i na zemi

4
2024

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou,
ale abych činil vůli toho, který mě poslal.

Řekl Pán Ježíš Kristus
Evangelium podle Jana 6,38

ÚVODEM

Jsme u další prosby modlitby Páně, stojíme v adventní a vánoční době. A možná bychom se mohli ptát, jak tyto dvě věci souvisí. Myslím si a dovoluji si tvrdit, že velmi úzce. Proč? Pán Ježíš přišel na tento svět, aby nejen plnil, ale činil vůli toho, který ho poslal, vůli svého Otce. Zřetelně to vyjadřuje slovo, odpověď Ježíše Krista po nasycení zástupu, jak je to zapsané v evangeliu podle Jana v 6. kapitole, a jak je to uvedeno na titulní straně tohoto čísla. Jeho vůle byla, aby nikoho neztratil, ale zachránil. To byla Otcova vůle pro Ježíše Krista. Mluvíme-li o tom, aby se stala Boží vůle, jsme v nebezpečí říct si: „Je to Boží vůle, nic s tím neuděláme, a tak si sedneme do kouta.“ Jistě, někdy se v takových situacích nacházíme, to však není správné a pravé vyjádření. To nám právě ukázal Ježíš Kristus. Ukázal nám ne pasivní, ale aktivní naplňování Boží vůle. Pro něj bylo naplňování Boží vůle v tom, aby lidi neztrácel, ale zachraňoval. To byla Otcova vůle pro něho, ne pro nás. My člověka zachránit nemůžeme, co však můžeme, je pomáhat lidem, aby cestu k Bohu, k Ježíši Kristu mohli najít a nebránili jim v tom, a to ani svou snahou, byť dobře míněnou. To je úkol pro nás, každého, být svědkem o Ježíši Kristu. Zachrana je věcí Pána Ježíše, a tak se

mu nepleťme do díla. Budme v tom pokorní a vděční. Čeho si však můžeme všimnout na Ježíšově službě je, že byl aktivní, ne pasivní. A v tom je nám příkladem. Neseďme v koutě jako buchty, ale vyjděme a na cestě za Ježíšem poznávejme Otcevu vůli, a naplňujme ji, nebo se o to alespoň snažme. Pán Bůh nám v tom jistě pomůže. Jedná se o docela prosté, tzv. „všední“ věci. Jsme ve vánoční době a připomínáme si narození Ježíše Krista; přišel jako dítě do obyčejného prostředí, stal se jedním z nás, žil mezi námi a s námi. Je s námi lidmi právě v našich všedních dnech a životech. A chce nám pomáhat. Nemáme zde „trvalého místa“, jak nám o tom svědčí Písmo, jsme zde na zemi poutníky. To si chceme připomínat a společně se na této cestě podpírat a povzbuzovat. A o tom nám mohou svědčit články, svědectví, zkušenosti v tomto čísle našeho časopisu. Děkujeme všem, kdo něco napsali, něčím přispěli. Najdete zde také zprávy z našeho sboru, co se děje, co se bude dít, něco pro děti, něco z historie našeho sboru z kroniky atd. Do toho všeho nechť nám svítí světlo, hvězda toho, který k nám a mezi nás přišel a přinesl nám život, přinesl nám spásu, záchranu. Do nastávajících Vánoc a do nového roku 2025 vám přeje Boží požehnání.

Milan Michalík

VÁNOČNÍ

Miloš Rejchrt, Pavel Otter, Svítá č. 133

1. Jsem zde na ze-mi pou-tní - kem v pra-chu zma-te-ných stop.

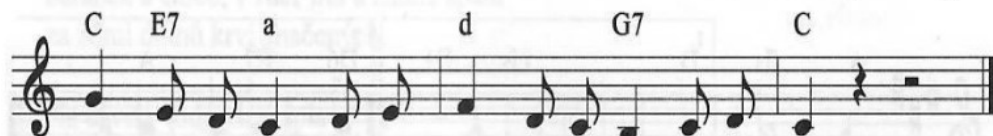
Blou-dím, pře-ce však zpí - vám všem, kdo hle-dí na svůj

hrob. *Ref.* Zpí - vám o tom, že na - lé - zám ce - stu

již ze smr - ti do ne - be. — Bůh sám, kte - rý

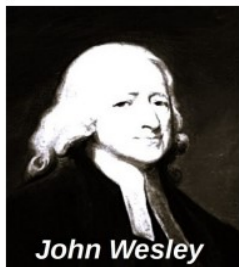

svět stvo - řil nám, ú - děl nás li - dí vzal na se - be.

2. Na své pouti když hledám cíl
skrytý před tváří mou,
v světě, kde člověk ve tmách žil,
zřím hvězdu zářivou. *Ref.*

STAŇ SE TVÁ VŮLE NA ZEMI, TAK JAKO V NEBI

Staň se tvá vůle na zemi, tak jako v nebi. To je nutný a bezprostřední důsledek, kdekoli je království Boží přítomno, kdekoli Bůh přebývá v duši vírou a Kristus kraluje v srdci láskou.

Pravděpodobně mnozí, možná většina lidí, si při zběžném pohledu na tato slova myslí, že jsou výrazem odevzdanosti nebo prosbou o ni, o hotovost trpět Boží vůli, ať je pro nás jakákoliv. To je nesporně božská a vynikající ctnost, nejvzácnější dar od Boha. Ale o to se v této prosbě nemodlíme, alespoň ne v tomto smyslu a na prvním místě. Nemodlíme se ani za pasivní, ale za aktivní poddanost Boží vůli, když říkáme „staň se tvá vůle na zemi, tak jako v nebi.“

Jak ji činí Boží andělé v nebi, kteří nyní obklopují jeho trůn a radují se? Činí ji ochotně, milují jeho přikázání a rádi naslouchají jeho slovům. Jejich pokrmem je, aby činili jeho vůli. To je jejich nejvyšší sláva a radost. Činí ji ustavičně.

Když se proto modlíme, aby se Boží vůle stala „na zemi, tak jako v nebi“, pak to znamená, aby všichni obyvatelé země, celé lidstvo činilo vůli svého Otce, který je v nebesích, ochotně a ustavičně jako andělé bez přerušování. A aby ji všichni činili dokonale, tak aby Bůh pokoje, pro krev stvrzující věčnou smlouvu, je posílil ve všem dobrém, aby plnili jeho vůli a on v nich působil to, co se mu líbí.

Jinými slovy: modlíme se, abychom my a všichni lidé činili celou Boží vůli ve všem a nečinili nic jiného, ani to nejnepatrnější, než co je svatou a milou Boží vůli. Modlíme se, abychom činili celou Boží vůli jak on chce, způsobem, který se jemu líbí, a konečně, abychom ji mohli činit, protože to je jeho vůle; to aby bylo jediným důvodem a jedinou pohnutkou, jediným motivem všeho, co myslíme, mluvíme nebo činíme.

*John Wesley – Kázání našeho Pána na hoře,
vydala Evangelická církev metodistická v ČSSR 1988.
Výbral Milan Michalík*

RADOST VÁNOC

Narodil se Ježíš Kristus,
haleluja!

No a?... A co dál?...

Tradice nebo spotřeba?

Moderní kultura nám říká, abychom Vánoce prožívali jako čas hromadění věcí, utrácení peněz a nadměrné spotřeby. Co kdybychom si uvědomili hodnotu tradice a sounáležitosti se společenstvím sboru? Tradice slavení Vánoc se stala trvalou součástí našich domovů, včetně těch světských. I když mnohým myšlenka oslavy narození Ježíše Krista není blízká, přesto dělají to i ono. Proč?

Tradice zcela zbavená náboženského rozměru je samozřejmě někdy dravě využívána marketingem. Stává se pak prázdnou formou, v jejímž rámci jsou uspokojovány naše různé emoce, asociace, potřeby a touhy, abychom utratili co nejvíce peněz. Vidím zde tedy dva kontexty – náboženský a komerční. Nabízí se otázka, zda existuje ještě jiná, třetí cesta?

Pokud odsuneme stranou jak komercializaci vánoční tradice, tak její náboženský rozměr, objeví se hodnoty, jako je čas strávený s rodinou, společenství, rozjímání, klid a mír.

Problém je v tom, že dnes často oscilujeme mezi symbolem, který má nějaký význam, a prázdným rituálem, za nímž není žádný obsah. Mnohdy musíme si na internetu vyhledat, co vlastně znamená.

Příchod Božího Syna na svět byl začátkem největší záchranné akce v dějinách lidstva.

Kvůli Adamovu hříchu vládla nad všemi lidmi smrt. Ačkoli fyzicky žili a množili se na zemi, duchovně byli mrtví. Bylo zapotřebí dokonalého člověka bez hříchu, který by uspokojil Boží spravedlnost a otevřel lidem cestu ke smíření s Bohem. Podle Božího plánu spásy mohl být někým takovým pouze vtělený Bůh v podobě člověka.

Narození Ježíše vyvolalo v informovaných kruzích obrovský rozruch. Z nebe proudily signály o začátku Božího spásného působení, očekávaného po staletí.

„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (Luk 2,10-14)

Od narození, smrti a vzkříšení Ježíše Krista mají lidé přístup ke spáse skrze víru v něj. Dostávají dar věčného života. Přejíždějí ze smrti do života. V Kristu se stávají příjemci Božích zaslíbení. Boží milost sklízí úžasnou úrodu v podobě lidských duší určených k věčnému životu.

Letošní oslava Narození Páně se od těch předchozích v našem životě velmi liší. Stav světa v roce 2024 jako by důrazně naznačoval, že dny Boží milosti se chýlí ke konci. Vděční za zázrak vtělení Božího Syna zaměřujeme svou pozornost – jako nikdy předtím – na druhý příchod Ježíše Krista na zem. Jednoho dne náhle přijde Boží Syn, aby si vzal své vyvolené (nevěstu) ze země a zahájil Boží soudy nad světem. Největší záchranná operace bude dokončena. V nebi začne velká oslava!

S příchodem Ježíše Krista na svět zazářila hvězda naděje pro všechny chudé, zotročené, slepé a utlačované. Příchod Božího Syna na svět měl konkrétní cíl: Golgota – smrt na kříži za naše vykoupení, osvobození z různých porob, proměna naší mysli, otevření očí pro úchvatnou Boží skutečnost. Kristus přišel ke všem, kdo si uvědomili bezvýhodnost své situace a potřebu záchrany. „*Nepotřebují lékaře zdraví, ale ti, kteří jsou nemocní.*“ (Mar 2,17)

Čím jsou tedy pro mě Vánoce? Nejsou to dárky, kouzlo a atmosféra. Je to chvíle zvláštního rozjímání o úžasném plánu spásy, o úžasném tajemství vtělení. Je to povzdech vděčnosti a radostné nadšení říci všem, že Vánoce přinášejí něco úžasnějšího než rodinnou atmosféru a dárky, které najdeme pod stromečkem. Je to také chvíle zamýšlení a tichých otázek: „Jaké je to v mém životě? Vidím neustále potřebu lékaře, který by mě proměňoval a uzdravoval duši? Jsem neustále uchvácen božskou skutečností zjevenou v Kristu? Je Kristus skutečně středem mého života, jeho smyslem, zdrojem štěstí a radosti? Nebo si myslím, že jsem již zvládl umění křesťanského života?“ Tohle jsou Vánoce... This is Christmas.

Přeji vám, abychom byli řádně připravení na setkání s Pánem.

Štěpán Marosz

Toto číslo časopisu má téma: „Otče... buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Je to ovšem také číslo vánoční. V dalších čtyřech článcích budeme číst jak Boží vůli přijímali a činili lidé spojení s vánočním příběhem a to Marie, Josef, mudrci a pastýři a král Herodes.

MARIE

Zvěstování

U pramene na okraji Nazaretu v římské provincii Judea se pomalu scházela skupinka děvчат. Ve dne to bylo rušné místo, ale teď, v podvečer, když vše ztichlo, zde bylo dokonalé místo k vzájemnému sdílení novinek. Dalo se sednout na schody vytesané ve skále a studená voda k případnému svlažení hrdla, byla hned po ruce.

První prolomila ticho Rebeka, dcera hrnčíře Ábela: „Všimli jste si někdo, jaký má žena soudce Noaha nový bronzový náhrdelník? Viděla jsem ji s ním na tržišti. Naparovala se jako pávice. Je určitě pěkně těžký. Kdyby s ním spadla do jezera, tak ji stáhne ke dnu a utopí.“ „To jí nehrozí. Viděla jsi, že by se někdy koupala?“ dodala poťouchle její sestřenice Ester. Obě dívky se zasmály. „Co ten tvůj silák?“

„Myslíš Samsona, syna kováře Rubena?“ ujistila se Rebeka. „Koho jiného?“ vmísila se do hovoru kupcova dcera Sára. Rebeka trochu zvážněla. „Když on je tak nemožný. Pokaždé když mě uvidí, tak zmlkne a pořád se na mě jenom kouká.“ „Nebude to tím, že se mu líbíš,“ dodala s úsměvem Sára. „To je pře-

ce moc hezké.“

„Je, ale už nejméně půl roku čekám na námluvy, ale pořád nic,“ povzdechla si Rebeka. „A co tak se s ním sejít někde o samotě,“ navrhla vyzývavě Ester. „Ty ses zbláznila,“ zasyčela na ni Rebeka. „Víš k čemu něco takového může vést.“ Všechny dívky zmlkly. Vzpomínka na Rachab, kterou vloni ukamenovali kvůli tomu, že s kýmsi otěhotněla, byla příliš živá. „To opravdu není dobrý nápad,“ ozvala se Marie. Dívky věděly, že se do debaty zapojuje jenom výjimečně, ale pokud něco řekne, stojí za to jí naslouchat. „To-bě se to řekne. Ty už máš toho svého Josefa,“ odušila kysele Rebeka. Marie se ale nedala: „Promluv si o tom se svou matkou...“ Rebeka, která dosud seděla na kamenném stupni, podrážděně vyskočila: „Co to bude platné, když námluvy domlouvají výhradně muži.“ „... a matky si o tom promluví s tvým otcem,“ dokončila svůj návrh Marie. Rebece se po krátké chvílce přemýšlení rozjasnila tvář. „Jsi úžasná Marie. Hned to zkusím.“ Otočila se a pádila domů. Dívky si ještě chvíli povídaly a pak se začaly postupně rozcházet do svých domovů.

Na cestě domů se Mariiny myšlenky stočily k Josefovi. Byla vděčná Bohu, že pro ni připravil právě jeho. Líbil se jí a dobře věděla, že je laskavý a chytrý. Těšila se na jejich

společný život. Ze zamyšlení ji vytrhlo vědomí, že se k ní někdo blíží. Je to muž v bílém rouchu! Když k ní přišel, řekl: „Zdravím tě, milosti obdařená, Hospodin s tebou!“

Náhlé oslovení neznámým ji vylekalo. Co to bylo za divný pozdrav? On jí ale řekl: „Neboj se, Marie, vždyť jsi našla milost u Boha! Počeš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího. Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. Jeho kralování bude bez konce.“

Mariin počáteční úlek vystřídala nejistota. Uvažovala: Je to prorok? Ne.., není. To ji oslovil Boží anděl! Jeho příchod a to, co jí řekl, ji naprosto vyvedly z míry. Trochu nejistě se zeptala: „Jak se to stane? Vždyť jsem ještě nepoznala muže.“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího. To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží. A hle, i tvá příbuzná Alžběta, o níž se říkalo, že je neplodná, přes své stáří počala syna a je v šestém měsíci. U Boha přece není nic nemožné.“

Je to tak náhlé, běželo jí hlavou. Chtěla děti. Už o tom mnohokrát přemýšlela. Ale takto? A co Josef? Asi ji opustí, až se dozví, že čeká dítě, které není jeho. Její zářivě vykreslená budoucnost se rozplyne.

Ale to dítě... její dítě bude Boží syn! Vždycky toužila po tom, aby mohla naplno sloužit Bohu. Nyní jí oslovil jeho posel a trpělivě čeká na její odpověď. Jsou okamžiky, ve kterých se člověku změní celý život. Pro ni nastal právě teď. Odevzdá sama sebe do Božích rukou? Nahlas řekla: „Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova!“

Další den ráno jí připadal rozhovor s andělem trochu neskutečný. Vzpomněla si, že mluvil o její sestřenici Alžbětě. Má čekat děťátko. Ale ta je přece neplodná a už dávno minula věk v němž ženy mohou mít děti. Jak jí to anděl řekl? U Boha není nic nemožné. Rozhodla se, že Alžbětu určitě navštíví.

Lubomír Čevela

JOSEF

Josef – muž v pozadí. Moc o něm nevíme. Byl to snoubenec Marie, povoláním byl tesař, pocházel z kmene Jišai, rodu Davidova. Známe ho spíš z jeho jednání. Když jeho snoubenka, budoucí manželka, čekala dítě a on nebyl otcem tohoto děťátka, zachoval se velmi dobře a chtěl svou snoubenku tajně propustit, protože jinak by ji čekal soud a

následně trest ukamenováním, protože tak byly podle Mojžíšova zákona trestány cizoložné ženy. Čteme o něm, že byl člověk spravedlivý a svým počínáním Marii vlastně zachránil. V evangeliu čteme, že k němu promluvil Hospodin a on se dověděl, že dítě, které se Marii narodí, pochází z Ducha svatého, ať mu dá jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mat 1,20-21) Josef toto vše přijímá jako vůli od Nejvyššího, nezůstává však někde sedět, aby čekal jak to všechno dopadne. Jde a do této Boží vůle vstupuje a jedná. Chrání svou manželku a přijímá to, co jí Hospodin svěřil. V Izraeli té doby čekaly ženy, že se jim narodí ten, který vysvobodí Izraele. Žily v tomto očekávání. Josef se stal součástí tohoto očekávání a uskutečnění a jedná v tom. Když byl římským císařem nařizen soupis obyvatelstva, aby císař věděl kolik je v jeho říši obyvatel a kolik může čekat daní pro svou vládu, jde Josef se svou snoubenkou ze svého bydliště Nazareta do Judska, do Betléma, aby se tam registroval. Opět vidíme, že se Josef postaral o svou ženu, neopustil a i v těžkém období jí byl k pomoci. Zase neokázale, ale věrně tak naplnil Boží vůli a předpověď Písma, že zaslíbený zachránce se narodí v Betlémě. Není v tom nic emociálního, jak to vidíme v pozdější i nynější

době, kdy se tato událost popisuje jako dojemná věc a dělá se z toho až selanka a kýč. Josef jedná jak je potřeba, Josef neokázale plní Hospodinovu vůli. Podobně je to později, když přichází mudrci od východu, a když pak odejdou a král Herodes se nesmírně rozčílí, že se k němu nevrátili a on se chce tohoto „konkurenta“ zbavit a snaží se to udělat a udělá to velmi krutě. Josef, když se mu ukázal Boží posel a pověděl mu, aby před Herodem uprchnul s narozeným Ježíškem do Egypta, tak to prostě udělal, prostě poslechl. Necht' je nám tento muž dobrým svědectvím o tom, že Boží vůle znamená poslechnout a udělat to, co je v té které chvíli třeba udělat. Vůle našeho nebeského Otce není jen krásná, dojemná proklamace, ale zve nás k jejímu naplňování, zve nás k poslušnosti. K tomu abychom vyšli ze své zabydlenosti, možná někdy až pohodlnosti, aby se Boží vůle uskutečňovala také na zemi. I v tom necht' je nám Josef příkladem.

Milan Michalík

MUDRCI PASTÝŘI

Vánoční čas přináší kouzlo, které každého z nás zasáhne – ať už věříme, nebo ne. Je to čas světel, která

září do zimních nocí, čas, kdy každý touží po troše tepla a pokoje v srdci. Vánoce nás zvou k zamyšlení nad tajemstvím, které mění náš pohled na svět: že se Bůh sklání k lidem, aby byl jedním z nás, sdílel naše radosti i starosti, a nakonec nám ukázal cestu k nebeskému domovu.

Ve vánočním příběhu můžeme také najít hned dva příběhy odvahy jít za něčím, co je větší než my sami. Daleko od Betléma vzkvétala civilizace, kde si vzdělaní mudrci všimli zvláštní hvězdy na obloze a vydali se za ní. Naopak docela blízko v okolí Betléma, kde pastýři hlídali svá stáda, se odehrálo další pozvání na narození Spasitele. Obě tyto skupiny se staly prvními svědky nového počátku. Přes jejich odlišnost je spojila touha poznat Toho, kdo přináší záchranu všem lidem. Byli to mudrci a pastýři – zdaleka i zblízka, bohatí a chudí, lidé, kteří se rozhodli následovat Boží volání.

Mudrci – Boží volání ve všednosti

Mudrci spatřili hvězdu, která nebyla na první pohled ničím zvláštní. A přesto v ní dokázali rozpoznat Boží znamení a volání. Je to připomínka, že Bůh může promlouvat i skrze obyčejné věci v našem životě. Mudrci žili mimo Izrael, byli to cizinci, kteří nebyli součástí Božího vyvoleného národa, a přesto slyšeli volání a vyšli. Stejně tak i lidé, kteří se cítí být třeba na okraji církve, by

měli být ochotni v důvěře jít tam, kde je Bůh volá. Všichni máme možnost slyšet Boží hlas – i ti, kdo si připadají jako cizinci ve sboru. Mudrci neváhali překonat svůj ostych, pohodlí a nedostatek času a vydali se na cestu. Na Boží volání je často potřeba reagovat upozaděním vlastních plánů a překonáním nejistoty.

Pastýři – volání na okraji

Podobně zareagovali i pastýři z Lukášova evangelia, kteří slyšeli Boží hlas skrze anděla. Přestože to byli prostí lidé, neváhali přijmout to, co jim bylo zvěstováno a jít. Jejich příběh nám připomíná, že nezáleží jak moc jsme pro daný úkol vzdělaní nebo se ho cítíme hodni. Pán Bůh si vybírá podle sebe a ne podle lidských měřítek. Každý může a měl by jít za Spasitelem a nechat se naplnit Jeho pokojem a posloužit mu jako ti obyčejní pastýři.

Závěr

Příběh o mudrcích a pastýřích nám ukazuje důvěru a ochotu. Každý z nich byl vyzván k tomu, aby na chvíli odložil své starosti a vydal se na cestu. Mudrci zanechali svůj domov a pohodlí, překonali vzdálenost a dali drahocenné dary, protože uvěřili, že právě tohle je jejich poslání. Pastýři odložili každodenní péči o stáda, běželi do Betléma a přinesli Bohu jediný dar, který měli – své

srdce a chválu.

Stejně tak i nás Bůh volá: chce, abychom se nebáli obětovat svůj čas, svou energii nebo pohodlí. Na oplátku nám ale slibuje, že všechno, co potřebujeme, nám bude přidáno. Vánoce nám dávají jistotu, že Bůh se stará o své děti a že každá oběť, každá chvíle, kterou Mu věnujeme, je ve skutečnosti darem, který dostaneme zpátky – často mnohonásobně. Mudrci i pastýři se mohli vrátit zpět jiní, plní radosti, pokoje a naděje, kterou může dát jen Bůh. I to je poselství vánočního příběhu: **„Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“** (Matouš 6:33) Tento verš nám připomíná, že nemusíme mít strach ze ztráty času nebo sil, když dáme na první místo Boží věci. Věřme, že stejně jako v první vánoční noci, i dnes Bůh v tichu a skrytosti jedná pro naše dobro.

Pavel Kovář

HERODES

Bůh má poslední slovo

Na stránkách Bible se setkáváme s celou řadou postav. Některé jsou pro nás vzorem a inspirují nás, najdeme v ní ale i řadu postav, které

jsou negativní a vystupují jako Boží nepřátelé. Nejznámější z nich je jistě Jidáš, který zradil Ježíše pro pár grošů. Ale je ještě druhé jméno, které rovněž vstoupilo do obecného povědomí, tentokrát jako symbol krutosti – Herodes.

Ono těch Herodů bylo ale víc a vyznat se v nich není úplně snadné. V Novém zákoně jich vystupuje celkem šest. První byl Herodes Veliký, který je spojen s vánočním příběhem jako král, který nechal povraždit nemluvňátka v Betlémě. Vládl v letech 37 – 4 př. n. l. Druhý byl jeho syn Herodes Archelaos, který vládl v Judeji a Samaří (4 př. n. l. – 6 n.l.), Josef se mu po návratu z Egypta raději vyhnul a usadil se v Nazaretě v Galileji. Třetí byl Herodes Antipas (4. př. n. l. – 39 n.l.), kterého Ježíš nazval liškou (Luk. 13,32). Rozvedl se se svou první manželkou a vzal si Herodiadu, manželku svého bratra (což byl další Herodes). Nechal setnout Jana Křtitele. Před tohoto Heroda poslal Pilát Pána Ježíše před ukřižováním. Čtvrtý – Herodes Filip tetrarcha (4 př. n.l. – 34 n.l.) Oženil se se svou neteří Salome, dcerou Herodiady. Pátý – Herodes Agrippa I. (37-44 n.l.) – vnuk Heroda Velikého a synovec Herodiady. Popravil Jakuba, bratra Janova a uvěznil Petra (Sk. 12,1-5). Když si přivlastnil čest patřící Bohu, zemřel a rozežrali ho

červi (Sk. 12,20-24). A nakonec Herodes Agrippa II. (50 n.l. – až někdy kolem roku 93 n.l.) – to je ten Herodes, který Pavlovi při jeho 3. misijní cestě řekl: „Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem.“ (Sk. 26,28). Zajímavá rodinka. Na svatbu bychom nepozvali asi žádného z nich.

Ale vraťme se k tomu prvnímu, Herodu Velikému. Co bylo v pozadí jeho snahy připravit Ježíše o život? Matouš píše, že když do Jeruzaléma přišli mudrcové z východu a vyptávali se, kde je ten právě narozený král Židů, znepokojil se (a s ním celý Jeruzalém). Znervózněl. Proč vlastně? (Mat. 2,2-3)

V Bibli to přímo není vysvětleno, ale píše o tom židovský historik Josephus Flavius. Herodes věděl, že nemá nárok na to být králem Židů. Byl pouze poloviční Žid, jeho matka nebyla Židovka. Ale hlavně - byl Idumejec, což znamenalo, že pocházel z pokolení Ezau. Ale podle proctví měl král Židů pocházet z rodu Davidova, tedy z pokolení Jákobova. Herodes se stal králem jenom proto, že byl zadobře s římskými okupanty. Nebylo pro něho jednoduché se dostat na trůn, ale když se mu to nakonec podařilo, ovládal ho neustálý strach, že o svoje postavení přijde. Nechal zabít svoji manželku Marianne a potom i její matku. Protože měl strach z pomsty svých sy-

nů, nechal tři z nich zavraždit. Před ním vládla v Jeruzalémě dynastie Hasmoneovců a Herodes jakmile usedl na trůn, nechal odstranit (čti: povraždit) všechny potomky této dynastie, aby měl jistotu, že mu nikdo z nich nebude dělat potíže. A to byly jenom některé epizody z jeho, uhlašeně řečeno, konsolidace královské moci.

A tak, když čteme, že znervózněl, když uslyšel o tom, že se někde poblíž narodil král Židů, už tušíme, co se mu honilo hlavou. Ovládl ho strach, že se objevil další rival, který by ho mohl připravit o trůn.

Ale nechejme historii stranou, i když je třeba zajímavá a pomáhá nám pochopit pozadí příběhu. Myslím, že v příběhu o Herodovi můžeme vyčíst ještě víc než jenom to, jak krutý a nelítostný Herodes byl.

Samozřejmě to, že klidný spánek si člověk za peníze nekoupí. Tuto neděli (10.11.) jsme na úvod bohoslužeb slyšeli slovo: „Blahoslavení jsou ti, kdo působí pokoj.“ Prožívat pokoj není samozřejmě a v dnešní době to vidíme intenzivněji než jindy. A někdy nás atmosféra ve společnosti a reklama přesvědčuje o tom, že když se obklopíme krásnými věcmi, věcmi, které usnadňují život, pak budeme spokojeni. Herodes je ale příkladem, který nám připomíná, že to není pravda. Vládl lidem, kteří se mu klaněli, rozho-

doval o jejich životě a smrti, disponoval na svou dobu neomezenými prostředky, a přesto se užíral strachem, jestli se už zítra neobjeví někdo, kdo ho o všechno připraví. A je tak paranoidní, že i v malém dítěti vidí nebezpečí. Neradostný život. Někdo řekl moudrá slova: Není až tak důležité to, co vlastníme, ale spíš to, co nebo kdo vlastní nás.

Ale kromě toho je ten příběh nesmírně důležitý pro to, co je tématem tohoto čísla sborového časopisu: Herodes se snaží překazit Boží vůli. I když má všechny prostředky pro to, aby byl úspěšný, nemá ani žádné zábrany, nakonec se mu překazit Boží dílo nepodaří.

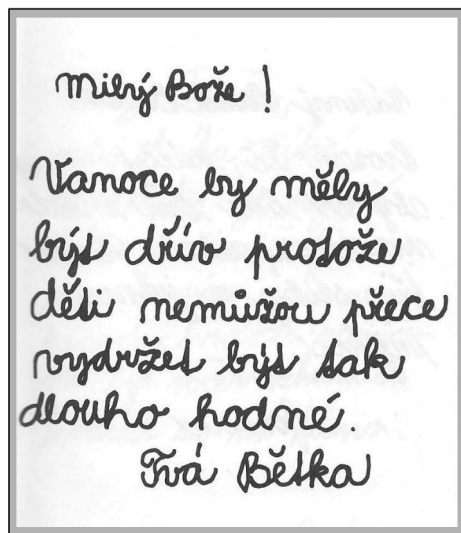
Bůh má nakonec poslední slovo. Moc temnoty, kterou Herodes ztělesňuje, se sice projevila, ale překazit Boží záměr, Boží vůli nedokázala. Možná se může zdát, že to bylo o fous, ale to není důležité. Bůh provází ty, kdo na něj spoléhají a má moc je provést i přes těžké věci. Domnívám se, že je třeba si to připomínat zvláště ve chvílích, kdy na nás doléhají nejrůznější obavy: Poslední slovo má nakonec Bůh. On má moc prosadit svoji vůli a není závislý na tom, jak to vypadá s námi, jaké jsou naše schopnosti nebo možnosti.

A nakonec: V příběhu o Herodovi je obsaženo i poselství Vánoc, posel-

ství spojené s příchodem Ježíše Krista na tuto zem: To že Ježíš přišel na tuto zem, neznamená že by na světě už jednou provždy zavládl pokoj a mír. Vánoce znamenají, že ve tmě svítí světlo, a to světlo temnotu přemáhá.

Příchod Ježíše neznamená konec všech našich problémů. Neznamená konec temnoty. Ale znamená, že ve tmě se rozzářilo světlo. A to světlo má moc přemoci temnotu.

Zdeněk Žamboch

Děti píší Bohu

edice úsměvy

Karmelitánské nakladatelství 2007

Poselství Vánoce

PRO DĚTI

VYBARVI SI BIBLI

mu

on

lid od

Dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání
svůj lid od jejich hříchů.

Matouš 1:21

Vybarvi si Bibli, Eastern European Mission 2024

ZPRÁVA PRO MARIÍ

 Marie měla neobvyklou návštěvu, zakroužkuj si každé třetí písmeno na řádku a dozvíš se, co jí návštěva oznámila.

KONZUEOEBLDOMDJAFSRZEHWMIMASDRCDI
HDASVVKLŽRKDMSYIQŤYUJKLSYRIDVNR
TAKALJEELPZSVLUEACTMUKIOPLAJOIRSM
DTFCURBEUOSCHMSAXVHSDLNSEKRPTHOS
BČRUNLE TWŠRJAXVPEZOMS RZOOVNDSEÍ
KDŠCTSPAYM XNHS AVJALSDNZÁERŠJUM
ENUHLJTOMPSÉNE NZYONMJTUEPAŽERÍ
MSŠ

Zde napiš, co se Marie dozvěděla.

Pavlna Žambochová, Jana Flachsová, Alice Bohuslavová

VÁNOČNÍ KVÍZY, pracovní verze

Řešení najdete na straně 32

BUĎ VŮLE TVÁ

Když si připomínám tuto část modlitby Páně, tak si kladu otázky jako: co je Boží vůle, jaká je Jeho vůle, jak mohu přispívat k naplňování Jeho vůle já? Písma, která máme k dispozici, nám totiž jasně ukazují toto: Hospodin si dějiny lidstva předsevzal a dopouští je, ve své moudrosti. Pronárody, které se proti němu bouří, jsou Panovníkovi k smíchu. Žalm 2. Hospodin se té marné snaze národů doslova vysmívá. *Iz 46:9-10 „Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.“* Z toho vyplývá, že v tomto světě není nic mimo jeho vládu a mimo jeho dosah. V proroctví Danielově, kap. 5:18 a dále, čteme výklad vidění Belšazara, posledního babylonského krále tj. ten prst píšící mené, mené, tekel u-parsín, kterému Duch Boží skrze Daniele mimo jiné říká: *„Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a ustanovuje nad ním, koho chce.“* Ještě té noci byl Belšasar zabit a babylonská říše, která sehrála významnou úlohu v historii Izraele, končí. Tyto texty a mnoho dalších, podobných, nám ří-

kají, že události se dějí podle Hospodinovy vůle.

Tak proč se modlit: „Buď vůle tvá?“

Modlitba Páně je vzorová modlitba. A Kristus, Syn Boží nás vede k tomu, abychom my, křesťané, křesťovci, uskutečňovali Boží vůli v našich životech. To je též poznávacím znamením, že víru žijeme. Ne, že o ní jenom mluvíme krásnými slovy. A jeho vůle pro člověka, není nic tajemného nebo snad mystického. Desatero je základ, novozákonní texty pak navazují. Bůh jasně říká toto je dobré, to dělej, toto je zlé, to nedělej. Takže tato část modlitby Páně nás uvádí do pravdivého vztahu k Bohu. Svou víru máme aktivně žít.

Miloslav Kovalda

RUSAVA
Zákon č. 40/2009 Sb. § 276

Rusava leží na samém západě Valašska. Rozkládá se ve dvou údolích, podél potoků Rusava a Ráztoka a napřílehlých kotárech. Vznikla z rozhodnutí Jana z Rottalu, majitele holešovského panství v roce 1657, který tam po potlačení valašského povstání přemístil některé odbojné Valachy ze Vsetínska. Až do rozpadu Rakouska-Uherska se vesnice úředně jmenovala Rottalo-

vice, pak přijala dnešní pojmenování, které prý mezi lidmi bylo obvyklé už dávno v minulosti. Jsou tam dva kostely – katolický a evangelický. Rusava má jednu velkou nevýhodu. Chcete-li jet do Zlína, musíte se vydat několik kilometrů opačným směrem, potom zabočit k Holešovu a tam teprve naberete ten správný směr a tak se vám ta cesta do Zlína téměř zdvojnásobí. Kdyby tak byla cesta přes ten poslední hřeben Hostýnských vrchů směrem na jih, to by pomohlo. Popravdě řečeno, ta cesta tam je. Docela pěkná lesní asfaltová cesta. Ovšem před vjezdem do lesa stávala značka „Zákaz vjezdu.“ Takže jako by tam cesta nebyla. Nějaký potomek těch odbojných Valachů, nevím do kterého kostela chodil, jestli vůbec, každopádně měl rád lidi, do té značky namaloval černou číslici 40, aby lidem usnadnil cestu do krajského města a každý se tudy mohl vydat. S čistým svědomím to sice nešlo, bylo poznat, že ta čtyřicítka je dopsána ručně, ale přece jenom byla tam.

Náš život je taky takovou cestou, která má svůj počátek a svůj cíl. Čekají nás nebezpečné situace, hrozí havárie a občas se dostaneme na křižovatky, kdy jsme vděční za ukazatel správného směru. Náš Stvořitel, který nás na tu cestu vyslal a očekává nás v cíli, dal li-

dem různá doporučení, zákazy, výstrahy a usměrnění, aby těch nehod a bloudění bylo co nejméně. Je snadné se v tom všem orientovat? Vždycky asi ne. Podle židovského výkladu Zákon obsahuje příkázání platná pro všechny lidi, nazývají je noachidská podle jména Noach neboli Noe, potom pro izraelský národ, pro Levity, kněze a velekněze. Co se týká důležitosti učí, že pokud by při dodržování některých předpisů mělo dojít k ohrožení zdraví nebo dokonce života, můžou je v těchto případech porušit. Zároveň mají několik příkázání, kdy mají raději volit mučednictví, než je přestoupit.

Kdysi dávno, když jsem si začal uvědomovat, že s podmínkou, aby něco bylo biblické, si nevystačím, mi pomohla událost, kterou apoštol Pavel popisuje v epistoletě Galatským 2. kap. Pavel se v Jeruzalémě setkal s Jakubem, Petrem a Janem a v soukromí jim předložil evangelium, jak je káže mezi pohany a dodává, že mu nic dalšího neuložili. Začal jsem tedy pátrat po tom, co znamená být křesťanem nežidovského původu. Nemusíme se stát židovskými proselyty, zároveň máme ale některá pravidla pro náš život společná s tímto národem. Proto je dobré číst listy apoštola Pavla velmi pozorně, vždyť právě on byl nazván apoštolem pohanů. Ještě je dobré si

všimnout, proč si Pavel v Jeruzalémě nechává posoudit Jakubem, Petrem a Janem učení, které předával lidem na svých misijních cestách. „Abych snad nepracoval nadarmo,“ dodává o mnoho let později, když se vrací ze své poslední cesty, setkává se v Milétu ještě naposledy se staršími církve z Efezu a říká jim: „Proto vám v tento den prohlašuji před Bohem, že mou vinou nikdo nezahyne, neboť jsem vám oznámil celou Boží vůli a nic jsem nezamlčel.“ (Skut. 20, 26-27) Vzpomenu ještě jedno místo, tentokrát od Petra. Ve svém druhém listu píše, že někteří lidé překrucují obtížná místa v Pavlových epistolách a že to dělají i s jinými částmi Písma k vlastní záhubě. (2. Pt. 3,16) Máme tady závažné výroky apoštolů. Jde pracovat nadarmo, je možné nedojít do cíle a zahynout, jdou falešně vykládat Písma k vlastnímu zavržení. Občas slyším zastánce některých nových výkladů říkat, že čtou některá místa nově a jinak. Nic proti tomu, ale ani novost ani jinakost nejsou žádné hodnoty, nejsou-li spojeny s pravdou a jestliže přiznám, že pravdivé jsou, prohlašuji tím předchozí výklad za mylný. Týká-li se to Mojžíšova zákona vlastně říkám, že ani Židé nerozuměli vlastnímu jazyku a více jak 3000 let žili v bludu a dělali si těžkou hlavu z něčeho, co po nich

Bůh ani nechtěl. Ba co víc, obviňuji Ježíše, že je v tomto bludu utvrdil tím, když mluvil o tom, že nepomíne ani jedno písmenko a čárka ze Zákona. Vždy, když narazil na tradice, které nepocházely od Boha, zákoníky a farizeje napomínal, že Boží přikázání opouštějí a drží se lidských tradic. Tohle všechno bych musel přijmout. Přiznám se, tak velkou víru nemám.

Myslel jsem si, že vím jak dopadli ti, kteří se na Rusavě vydali za tuto pozměněnou značku a byli zastaveni policisty, kteří občas hlídkovali nad Lukovečkem. Díval jsem se, co na to říkají právníci, a dočetl jsem se, že řidič má uposlechnout dopravní značku i když se mu nějak nezdá. Tak opravdu nevím, jestli to šlo nějak uhádat. Jak by dopadl soudní spor odboru dopravy pověřené obce, který jako jediný má právo značky umístit i odstranit s tím, kdo tu značku pozměnil, je snazší odhadnout.

Lubomír Smílek

Pozn.: Zákon č.40/2009 Sb. § 276 - Poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení

Křesťan v současném světě

Pro křesťana má křesťanství znamenat mnohem více než pouze osobní spásu nebo jen spásu jeho blízkého okruhu.

Pravíme „pouze“ a „jen“ a myslíme, že má křesťanství mít ne-li širší činnost, tedy jistě širší zájem a širší orientaci. Vědomí a poznání této skutečnosti se týká, jak uvidíme, jeho osoby i jeho užší činnosti a dává jí značně jinou povahu, než má při úzkém rozhledu. Poznat situaci křesťanství v současném světě, věcně se s ní vypořádat a rozumět jí, je mimořádně důležité pro vlastní víru i pro osoby kolem každého křesťana, a zvláště apoštola. Neboť naší povinností je nejen stát proti bezbožnému světu a důsledkům nevěry, ale také vzít na vědomí skutečný stav světa tak, jak je a jak být nemá, a zaujmout k němu řádný postoj. Jinak žije křesťan v klamu (a to je proti pravdě a „pravda vás osvobodí“, Jan 8,32) nebo v pohodlném sobectví (a to je proti „vše at' se děje k budování“, 1Kor 1,26).

1. Především jde o vyjasnění některých základních vztahů a mínění které působí věřícím obavy, otřesy, zklamání, nejistotu. Patří sem např. otázka, proč Bůh tvoří tolik lidí, z nichž většina by nebyla spasena, protože nikdy nepoznali a nepoznají křesťanskou víru. Jak se srovnává s Boží spravedlností a dobrotou, že nebude spasen ten, kdo bez vlastní viny o Kristu neví. Patří sem stále určitěji skutečnost, že ve světě víra upadá, že je stále méně věřících křesťanů a že se veřejný život stává stále cizejším Bohu a Kristu, že se Kristus stává stále více zájmovou záležitostí malé části lidstva a vůbec neovlivňuje ani soukromý, ani veřejný život. Proč se Kristus vtělil a zjevil,

když pomalu — nebo snad i rychle — ubývá ve světě vědomí o něm? Jak se může svět vyvíjet bez ohledu na strašný fakt vtělení a umučení Boha? To jsou pro mnohé lidi otřásající děje a zjištění, protože odporují očekávání a dosavadním představám o místě křesťanství ve stvoření, ve světě. V tomto pojednání se chceme zabývat skutečností, že dnes ubývá, jak počet, tak vliv křesťanů, a chceme odpovědět na otázku, jak se tato skutečnost srovnává s absolutními nároky a právy Boha, Krista a církve. Velmi mnoho křesťanů totiž žije v přesvědčení, že s vývojem světa a lidstva se bude víra Kristova vždy více šířit a že jednou konečně ovládne všechno lidstvo. Že cílem církve je naplnit lidstvo jak v soukromém, tak i ve veřejném životě dokonalou vírou a zákonem Kristovým. Že to tak být má, a tedy bude, a není-li, jak to může Bůh připouštět? Nejde svět vlastně docela jinak, než učí víra? Což církev nečeká, že bude „jeden ovčinec a jeden pastýř“ (Jan 10,16)? Jak se postaví věřící křesťan k těmto skutečnostem? Není pochyby, že existují a že je třeba se s nimi vypořádat. Není možné ani je popřít, ani opustit víru.

2. V tomto dilematu je hlavní otázkou toto: je toto očekávání opravdu obsaženo ve víře? O tom tedy přemyslejme! Odpověď je třeba hledat především v evangeliu, ve slovech Krista Pána. A již tu zjistíme pravý opak očekávané faktické univerzálnosti křesťanství: „Budete v nenávisti u všech“ (Mt 10,22; Mk 13,13; Lk 21,17). „Nedivte se, jestli vás svět nenávidí“

(1Jan 3,13). „Blahoslavení jste, budou-li vás lidé nenávidět“ (Lk 22). „Jestli vás svět nenávidí, mne dříve měl v nenávisti“ (Jan 15,18). „Jestli mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat“ (Jan 15,20). Celé Zjevení sv. Jana připravuje církev na pronásledování v mnoha etapách a je z něho zřejmé, že vítězství (Jeruzalém) přijde až na věčnosti. Jeden ovčinec neznamená všechno lidstvo, nýbrž právě jen „jeden“, třeba i malý. Z toho možno usoudit: Křesťanství je předpověděno pronásledování, tedy ne vítězství na tomto světě nebo obrácení všeho lidstva. V Písmech o tom není náznak. Slova Páně: „Důvěřujte, já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33) a „to je vítězství, které přemáhá svět, víra naše“ (1Jan 5,4) asi znamenají vítězství mravní nebo vítězství nad lží a zlem, ne na počet, ne vítězství mocenské, jak je zřejmé i ve stejném znění a smyslu u sv. Jana 5,4—5. Na mnoha místech je naproti tomu předpověděno pronásledování od světa. Když tedy pronásledování, tedy nikoli přijetí Krista. Kdyby se zdálo, že tyto mnohé předpovědi platí jen pro dobu apoštolskou — jak se asi křesťané domnívali v době mocenského vzrůstu církve — pak je nám dnes jasnější, že pronásledování patří ke křesťanství tak podstatně, že je jeho údělem provždy, protože jeho zdroj, lidská povaha, je stále stejná.

V celku tedy řekněme, že:

- a) je zaručená pravda, že církev bude existovat do konce světa,
- b) že však tím není řečeno, že všechno lidstvo nebo převážná část uvěří v Krista,
- c) že budou údobí, kdy bude církev

velmi malá,

d) že o její velikosti nemáme teologicky jisté předpovědi.

A když nemáme takové předpovědi, je nutné přijímat o tom jistotu odjinud, kde je. A to je v tom, co se děje. Dějinné skutečnosti ukazují, jak Bůh řídí dějiny svého království na zemi. Máme tedy přijmout toto faktum jako Bohem řízené, a ne jako něco, co být nemusí nebo nemá.

Zdá se nám, že by tomu tak nemělo být. Že dílo Boží by se mělo dařit a růst, rozmáhat se. Ale proti skutečnosti, která se děje, nemáme právo se bouřit nebo se jí nedůvěřivě divit, protože řízení světa a lidstva je jiné, než si přejí lidské představy o zdaru.

Závěr je jasný: křesťanství (církev) nemusí být vždy, ani snad nakonec, všeobecné, svět nemusí být křesťanský. Ale v Písmu se rovněž říká, že křesťanství bude hlásáno po všem světě. „Kdekoliv bude hlásáno toto evangelium po celém světě“ (Mt 26,13). „Jdouce do celého světa ...“ (Mt 28; Mk 16,15). „... a bude trvat do konce světa“ — „Hle, já jsem s vámi ... až do konce světa“ (Mt 28,20 a jinde). Bude hlásáno všude a často bude v menšině. Bude tedy všude, ale ne vždy a snad nikdy náboženstvím všech lidí.

3. A z toho plynou mnohé důsledky:

Predevším není třeba a ani není namístě se lekat náboženského úpadku, protože když tak podle prorocství Kristových musí být, nemá si věřící přát jiný průběh, lidsky příjemnější. Dále: nejde zcela zřejmě o počet věřících, nýbrž o obrácení těch, které Bůh omilostnil, po-

volal a přivedl do církve, bez ohledu na jejich počet. Je tedy třeba dbát na opravdové obrácení člověka k pravé a plné víře a k životu podle vůle Kristovy, a ne na jejich množství. Neboť jde o záležitost vnitřního osobního obrácení. Velmi snadno, ano velmi často se stane, že obrácení jednoho člověka k plné osobní víře a přesvědčení je daleko cennější, významnější pro slávu Boha než časté přijímání a pobožnosti věřících v křesťanském prostředí, kde jejich pobožnost je nesena okolním veřejným míněním, zvykem a vlivem, a nikoli osobním rozhodnutím, kdežto u jedince, který se oddá Kristu v prostředí nevěreckém, jde vskutku o záležitost teologickou, a ne o psychologickou a sociologickou. (Kritérium: oslava Boha, ne lidský úspěch.) Dále: není správný závěr, že musí-li náboženství občas upadat do stále mizivější existence, je zbytečné se starat o jeho udržování nebo šíření. Neboť není-li nutno, aby bylo všeobecným a vládnoucím, je nutno, aby byli získáni ti, kteří je mají slyšet. Mezi zoufalým poznáním a ulekaným zjištěním o náboženském úpadku a marnosti snah o jeho vítězství (např. kulturní, politické, sociální, mravní) stojí uprostřed vědomí, že církev musí být diasporou. Neboť vítězství křesťanství není v dějinném postupu a vývoji, nýbrž v přímém zásahu Boha k poslednímu soudu. Toto „musí“ je teologicky stanoveno v Písmě. (Je věcí božsky osobní.) A apoštol musí počítat s tím, že nemůže všechny obrátit a že nemusí zvítězit, když se domnívá, že tomu mělo být. Dále: protože tedy je a asi (na dlouho,

ne-li do konce) bude církev sice všude, ale vždy diasporou, bude také vždy méně činitelů, které by jí pomáhaly, jako veřejné mínění, napodobovací pud, zvyk, výchova prostředím, veřejná zařízení a vyučování náboženství, podpora a ochrana církve a jejích institucí, velká církevní zařízení (jako univerzity, ústavy, katedrály). Bude naopak mizet z očí lidí a nebude už ani pronásledována, protože by investice na pronásledování byly vyšší než na žádoucí umlčení a potření náboženství. A přece právě tehdy bude opravdu věřící, a ne agitátor, vědět, a bude to i zakoušet, že vítězí právě ne okolí a zvyk, ale že proti němu a bez něho vítězí víra a milost v zázracích jednotlivců. Je ovšem jisto, že milost Ducha Svatého a nábožensky přirozený rozum bude vždy působit a náboženství nikdy úplně nezanikne. Církev diaspory se nebude spoléhat na podporu státu, nýbrž jen a jen na dobrou vůli jednotlivců nebo malých skupin. Kněžstvo nebude mít nějaké zvláštní postavení a přednosti (ve vojenské službě, soudnictví), nebude ani zvláštním stavem, ale bude se vykonávat vedle civilního zaměstnání. Církev nebude mít podobu sociálních institucí, nebude mít politický vliv ani politické ambice, nýbrž zůstane jí její náboženský charakter. Nebude tedy ani otázka poměru církve a státu, jako jí není mezi nějakým spolkem a státem: leda povolání existence jako právní osoby. Takové a podobné výsledky se ukazují z přítomného dění v náboženské oblasti, záleží tedy velice na tom, abychom to viděli a s tím počítali v dokonalé jistotě řízení Božího a ve věrné spoluprá-

ci, poslušné a Bohu oddané, podle těchto situací, a ne podle vítězných přání. Církev je věcí pokory, důvěry, oddanosti, utrpení, konání dobra zadarmo — ne věcí vítězství!

4. Z toho pak plynou další praktické důsledky: Náboženský (duchovní) boj je úkolem, a ne selháním očekávaných nadějí a omamných předpokladů. Početní velikost církve nepatří k jejímu náboženskému principu; její velikost je hodnotou ne kvantitativní. Přizpůsobit se tomuto faktu a počítat s ním naprosto neznamená ústupkářství, zoufalství, malomyslnost, protože o tom víme, a protože je to naším úkolem. Bylo by nešťastné rozhodnutí, že když svět může a musí být (ač nemá být) bezbožný a k Bohu lhostejný, je nejlepší se uzavřít do svého zbožného okolí, vytvořit si svůj „duchovní hrad“ a cítit se v něm tak, jako by vše kolem nás bylo věřící, zbožné, a nedbat světa za hradbami, protože je „zlý“, Bohu nevěrný a nám nepřijemný. Víra je úkol tam a tehdy a tak, jak Prozřetelnost uloží. Víra není pro duchovní pohodlí a zbožnou spokojenost. Věřící nesmí v diasporické situaci církve hned všechno nekřesťanské mít za zlé a špatné a jen všechno křesťanské za dobré a pěkné. Naopak, musí umět být hodně spravedlivý, věcný a nezaujatý, trpělivý a sebekritický podle pohledu okolí. Ne ovšem zas tak daleko, aby popíral své přesvědčení a víru. Právě pro tuto situaci je třeba veliké, veliké moudrosti, rozvahy, upřímné vůle, soudnosti. Jak je nutné umět se definitivně zříci nároků na náboženské ohledy podle našich zvyků, umět pochopit citění lidí bez

víry! Nezapomeňme pokorně vědět, že mnohé lidi, které má Bůh, nemá církev, a mnohé, které má církev, nemá Bůh. Nezapomeňme, že není pravda, že milost Ducha Svatého působí jen na věřící. Nikdo ji nesmí vykolíčkovat, působí, kde chce. „A ten život byl světlem lidí, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět“ (Jan 1) a „Duch vane, kde chce“ (Jan 3,8). Nebudeme říkat, kolik jsme ztratili, ale myslet, co a koho jsme ztratili. Někdy něco málo získaných pro Krista je víc než zisk velkého počtu. Nemysleme, že máme získat všechny, které potkáme, nýbrž v živé víře si pamatujme, že i náš neúspěch, ano i naše zaviněná neschopnost nebo opomenutí je v plánu Božím, který právě s tímto člověkem to „myslí a chce“ jinak, než si myslíme my, a že jsme i tak nástrojem milosti. A viny pokorně litujeme. Jako je jasné, že křesťanství početně upadá (v poměru ke vzrůstu lidstva a k vynaloženému úsilí), je stejně zcela jasno, že jakostně, mravně, hodnotně, závažností vnitřní, ne kvantovou, ale duchovní cenou má důležité a vážné naděje. Zde platí slovo: „(Abrahám) uvěřil v naději proti naději“ (Řím 4,18). Nemějme toto pojednání za nedůležité! Je závažné směrem k nám, k věřícím, k světu. Protože si uvědomíme, že není třeba ani není namístě se lekat náboženského stavu v dnešním světě, jako by odporoval předpovědím. Odporuje jen návyku. Je závažné proto, že nás potěší a povzbudí k činnosti pro Krista, protože není zoufalá a zbytečná a beznadějná, neboť jde o člověka a o Krista v něm, a ne o moc a slávu počtu. Či není nebo nebylo

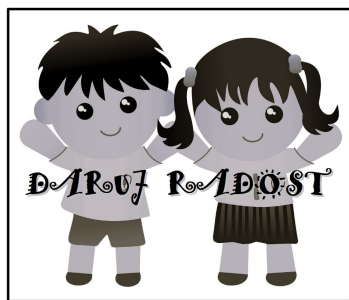
mnohdy více víry v počet než v milost?
Více důvěry v náš úspěch než důvěry v
Ducha?

A hlavně: jak má vypadat náš život v
diaspoře! Mezi námi i k okolí, k ne-
křesťanskému, odcizenému, nebo už
zcela nevědomému okolí! Jaká odpo-
vědnost za správné prezentování Krista,
ne k našemu uspokojení a pokoji, ale v
situaci beznadějně v plné naději a k
JEHO chvále. *Jan Evangelista Urban*

Teologické texty 2007

Česká katolická charita 1969

Připravil: Bernard Šulák

Malá definice Daruj radost: *Čím víc
radosti dáváš, tím víc radosti
dostáváš.*

Přesně tak jak se píše v Bibli. *Posílej svůj chléb po vodě a on se ti
nenavrátí s prázdnou zpátky.*

Daruj radost dlouhodobě od roku
2016 spolupracuje s Potravinovou
bankou. Za tuto spolupráci jsme
velmi vděční, protože skrze Potra-
vinovou banku můžeme pomoci li-
dem v našem okolí.

Skrze Daruj radost jsme pomohli

několika maminkám a jejich dětem,
podařilo se nám propojit spolupráci
s Azylovým domem Vsetín, navštět-
vujeme dětský domov Liptál a jedna
z největších akcí, která v letošním
roce proběhla, byl výlet s dětským
domovem Liptál na Pustevny
a Zavadilku. Vize, kterou nám Pán
Bůh vložil do srdcí, byla dát kousek
času, lásky, pohlázení a pozornosti
dětem z dětského domova.

Malé svědectví z příprav: cca rok
dopředu jsme měli termín 14. 9.
2024. Byla domluvená restau-
race, park, dobrovolníci, DD prostě
všichni jsme s tímto termínem po-
čítali. V květnu nám dětský domov
oznámil, že rok předem domluvený
termín padá, ať si vybereme jiný.
Tato informace nám zkřížila plány,
doslova „rozhodila naše přeplněné
diáře.“ Chvilku trvalo, než jsem tuto
informaci rozdýchala, ale ve víře
jsem tento problém předala do
Božích rukou. Všichni byli ochotní
překopat své plány a vyšli vstříc,
protože mají na srdci sirotky a
opuštěné děti. Jenže Pán Bůh vě-
děl, proč dovolil, aby se o týden po-
sunul výlet. V sobotu 14. 9. byly po-
vodně a výlet by musel být zrušený.
Tímto svědectvím se naplnil verš:
*„Všechnu, svou starost vložte na
něj, neboť mu na vás záleží.“*

(1. Petrova 5.7)

Malé poohlédnutí za výletem, který
se konal 7. 9. 2024. Ráno se celý

tým, který se skládal od malých dětí až po dědečky, setkal doslova na staveništi farní zahrady, kde proběhlo požehnání a vyslání skrze našeho bratra faráře. Vydali jsme se směrem na Pustevny, kde jsme měli sraz s dětmi a vychovateli z dětského domova Liptál. S každým větším autem, které přijíždělo na parkoviště jsme si mysleli, že jsou to oni. Dokonce se nám málem podařilo přivítat jiné děti. Po příjezdu jsme se přivítali. Jelikož se už s většinou z nás děti znaly a pamatovaly si nás dokonce i jménem, bylo to velmi příjemné a atmosféra byla velmi přátelská i ze strany vychovatelů dětského domova. Pro všechny účastníky byly nachystané náramky s křížkem nebo se srdíčkem. Bylo to znamení, že patříme všichni k sobě. V tento krásný slunečný den jsme na louce našli místečko ve stínu, kde začínal velký piknik. Tetičky z Hošťálkové pro nás připravily bohaté občerstvení. Mnoho výborných buchet, muffinů, toastů, dobrot z listového těsta a spoustu jiných pochutin. No, byla to paráda. Při odpočinku na dekách měl pro nás bratr farář připravené slovíčko s modlitbou. Zpívali jsme chvály, byl to požehnaný čas. Poté jsme si udělali malou procházku po Pustevnách a přemístili jsme se do restaurace Zavadilka na Prostřední Bečvě, kde

majitelé Zavadilky, kteří jsou také součástí našeho týmu, připravili pro děti i nás výborný oběd a dali k dispozici celý areál parku Zavadilka. Odpoledne proběhlo v tomto areálu, kde jsme měli připravené různé aktivity pro děti házení balonků do panáka, překážkovou dráhu, zatloukání hřebíků, to mělo největší úspěch, minigolf, prolézačky, skládání kostek, dále kreativní dílny, kde děti malovaly na kamínky, vytvářely zápichy do květináčů, záložky aj. V parku jsme měli také zázemí, kde jsme mohli dětem naservírovat předem připravené buchtičky, ovoce a pití. Na závěr jsme všem účastníkům předali malé dárky a diplom, na kterém byly fotky z míst našeho výletu a biblický verš: „*Hospodin tě požehná a ochrání Tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem*“.

(Numeri 6: 24 – 26)

Jsme vděční za každou modlitbu, za přípravu občerstvení, za vaše finance, za váš čas, za vaši lásku, obětavost, nápady, vstřícnost, úsměv, víru, za každou přiloženou ruku k dílu. Tímto bych chtěla poděkovat Českobratrské církvi evangelické Hošťálková, Obecnímu úřadu Hošťálková, celému týmu a všem, kdo se jakkoliv podíleli na celoročních aktivitách v Daruj radosti.

Bez Pána Boha a vás by
„Daruj radost“ nebyla.
Za tým „Daruj radost“
Kateřina Mrlinová

Další obrázky:

<https://www.ccehostalkova.cz/index.php/2024/11/09/daruj-radost-video/>

<https://www.ccehostalkova.cz/index.php/2024/11/09/vylet-dd-liptal-7-9-2024/>

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrtil a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel. Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mne trpělivě je

snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí. Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit. Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo d'áblovo. Nauč mě u jiných odhadovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit. Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám – bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď už cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel. Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“ Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš. A k tomu dej mi všechnu sílu srdce. Amen.

*František Saleský,
biskup, učitel církve, zakladatel
řádu saleziánů, který žil
v letech 1567-1622 ve Francii.*

Připravila Jana Uhříková

SHROMÁŽDĚNÍ PRO SENIORY

Křesťané už od samotného počátku církve zůstávají v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Přesně tak tomu bylo v neděli 10.11.2024, kdy odpoledne proběhlo shromáždění pro seniory s Večeří Páně. Službou Slova posloužil náš bývalý farář Petr Maláč, s vedením bohoslužeb mu

pomáhal náš současný farář Štěpán Marosz. Kromě společného zpěvu shromáždění provázely písně pěveckého sboru. Vzhledem k probíhající rekonstrukci fary se shromáždění konalo v obecní sokolovně. Děkujeme zástupcům obce za její zapůjčení.

Lubomír Čevela

SBOROVÁ KRONIKA

1874

1875

1874

Rok tento započal tím, že učitel Ondřej Buják církev bez předcházející výpovědi opustil a na obecní školu do Johanové odešel. Za ten čas pokud církev bez učitele byla, vyučoval dítky farář v literním umění i v náboženství. Dne 1-únoře t. r. započal vyučovati p. učitel Josef Macháček rodem z Proseče z Čech, mladý ještě a v zpěvě chabý jakož i ve varhanování, při to však zdánlivě s dobrou vůlí jsa znám a ponuknut církvi sl. ředitelstvem ústavu učitelského v Staré Čavě a pruském Slezku ..... Však ačkoli v dobré naději p. Macháček od církve přijat byl zmýlila se církev v očekávání svém, neboť Macháček byl zarytý Kalvín, kterýž z počátku nechtěl se vyjádřiti, že by evanj. lut. učením opovrhoval, neboť pravil, Heidelberského katechismu nezná, neboť se jej neučil, ale jen Luterův katechismus; zapřel svého Seniora a Superintendenta, že jich nezná. Když se duchovní přesvědčiti chtěl, k jaké konfesí patří, až po nějakém

čase se to vypátralo, že jest Kalvín a od něho se žádalo, aby se zavázal, že proti Augsb. vyznání a Lut. Katechismu učiti nebude. Zpočátku to přislíbil, však za nějaký čas hledal příčiny, jakby mohl závazku tomu vyhnouti, nemoha však odešel pryč do domova koncem měsíce července. K charakteru jeho se poznamenává, že byl: pyšný a nadutý, ani presbyterstva ani jakého představu nevážící a sobě jíst, pít a karty hrát milující. Po odchodu p. Macháčka zastával úřad učitelský opět duchovní až do příchodu p. Josefa Rolčíka, rodem z Křižlic v Čechách, kterýž se k učitelskému stavu v N. Čavě připravoval a co podučitel za jeden rok v Semtěši na helv. škole působil. Dne 10 září povolala jej sobě církev po předcházející průbě ve varhanování za svého učitele a dostal od důst. Seniorátu prozatímní potvrzující dekret, poněvadž nemaje zkoušky učitelské, definitivně potvrzen býti nemohl.

V roce tomto úsilně pracovala církev na rozšíření školy vystavivši ještě z přední světnice a z světničky pro bývání učitele. Ochotnost při díle se nazvali modlitbou. Neboť od 7. června t. j. od položení uhelného kamene do 8 srpna byla škola postavená i pokrytá.

AB!! Pro budoucí pokolení se poznamenává, že Martin Pařenica č.

16 na jehož gruntě kerchov stojí, přidal sobě na levé straně ze svého pasinku několik sáhů země jeho rodiny, jimž on povolí s vyrozumění s duchovním!

Také se pro budoucnost poznamenává, že učitel Rolčík dostal od církvi napřed na celý rok jak máslo, tak také i obilí, máslo totiž do Jána, obilí do konce prosince 1875, a takž to bude míti církev za ním.

1875

Dne 8 září tohoto roku držel důst. p. Supp. Náměstek p. Ján Szepeszy z nařízení Vys. c. k. Círk. Rady v Hošťálkové církevní vizitaci při kteréžto příležitosti se pochvalně vyslovil o horlivosti církve při stavbě resp. rozšíření školy, na srdce klade přítomným presbyterům aby dle možnosti tento drahý klenot své církvi udržeti hleděli.

Fond k zlepšení hmotného stavu duchovního, aneb k zakoupení pozemnosti pro něho.

Na prosební zakročení duchovního a církve u hlavních a ústředního spolku G. A. došly příspěvky k zakoupení nějakého pozemku k faře – stav tohoto fondu viz v knize dispositionen na zl. 200,- o kterýchžto příspěvcích co základu k zlepšení dotačního fondu farního se Sl. představitel ústředního výboru G. A. Spolku v Lipsku následovně doslovně vyslovuje:

(překlad z němčiny) „Vážení páne, milí bratři! Těší nás, že vám můžeme zprostředkovat jako znamení vašich přátel ve víře následující dar v sumě 100 Tht. = 162,75 zl. z ústřední pokladny k rozšíření farního dotačního fondu. Převzatý obnos je předán a jistě bude použit ke zlepšení farního příjmu. O nynější výši fondu v souvislosti s uvažovaným pořízením pozemku – možností koupení, vás prosíme o další sdělení.“

V Lipsku 17/3 1875.

D. G. Zucke, předseda,
Dr. von Krieger, zapisovatel.

Ze sborové kroniky přepsal a přeložil

Milan Michalík

**ZA SESTROU
JARMILOU
HŘÍBKOVOU**

Dne 21. října letošního roku uzavřela svou životní pouť a vešla v odpočínutí Božího lidu sestra Jarmila Hříbková, rozená Češková. Narodila se 20. února 1941 na pasekách v Končinách manželům Češkovým spolu se sestrou Marií; byly dvojčata. Jejich otec byl tehdy totálně

nasazený v Německu. Svá první léta prožívala se svou maminkou a se svými prarodiči. Ještě během války její matka navázala jiný vztah a se svou dcerou Marií se odstěhovala. Po návratu otce žila Jarmila s ním a společně se svými staříčky. Do základní školy chodila v Hošťálkové a poté absolvovala gymnázium (tehdy Střední všeobecně vzdělávací školu) na Vsetíně a pak nastoupila do zaměstnání ve vsetínské Zbrojovce a pak v několika firmách. Od mládí žila v našem sboru, vědomě se rozhodla pro Ježíše Krista a aktivně žila svůj život víry; nejříve v nedělní škole, pak ve sdružení mládeže, ve službě staršího sboru, v pěveckém sboru; byla jednou z iniciátorů vzniku dětských táborů, když je bylo možné pořádat a aktivně v nich sloužila převážně v kuchyni. Několik období byla členkou staršovstva a odpovědně brala na sebe tuto službu. V roce 1966 uzavřeli manželství s Janem Hříbkem a postupně se jim narodily tři děti; synové Pavel a Bohdan a dcera Anna. Se svým manželem postavili v Hošťálkové rodinný dům. Později prodělala několik infarktů a trpěla také vysokou cukrovkou. Nemohla se pak už tolik účastnit života našeho sboru, ale o dění v něm se nadále velmi zajímala. Protože se její zdravotní stav velmi zhoršil, byla v poslední době hospitalizovaná v

nemocnici ve Vsetíně, kde pak ukončila svou životní cestu. S vděčností na ni vzpomíná její rodina, mnozí přátelé a známí i náš evangelický sbor. Jako my všichni nebyla dokonalá, ale snažila se žít opravdově před Bohem i lidmi.

Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dává jim, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich. (Zj. 14,13K)

Milan Michalík

No, děcka moje, tož pod'te blíž, ať vám povím příběh, jaký sa enom tak neslyší. Tentokrát to bude o tom, jak sa narodil Ježíšek, co sa narodil né negde daleko, ale tady, na Valašsku. A povím vám, že to nebylo nic lehkého. Můj prastaríček mně říkával, že gdyž po člověku chce Pán Bůh něco velikého, tož mosí zabrat' a vydržat', aj gdyž sa zdá, že to nezvládne.

Byl jeden šikovný ogar, Josef sa menoval. Byla to dobrá duša, pracovitá, ale stál před ním úkol, co sa zdál větší než všecko, co gdy doted udělal. Jeho nastávající, Maruška, sa měla stát matkou samotného Spasitele všech lidí na zemi. To vám povím, to bylo neco! A představte si, jak bylo těžké tomu uvěřit. Gdyž anděl přiletěl a pověděl, že Maruška bude měť děcko, co sa stane králem a Spasitelem, Josef ostal stát jak opařený.

„Tož, Bože, co to bude za plán?“ pomyslel si Josef. Nebylo to lehké. Mosel věřit, že to, co sa děje, je od Boha. A to není enom tak, uvěřit v neco, co není vidět. Ale Josef a Maruška věřili, aj gdyž nevěděli, co přijde.

Cesta do Valašského Betléma

Jedného dňa sa moseli vydat' na cestu do Betléma. Bylo to nařízení od císaře Augusta, teho vládca, co ho tam tehdy měli. Tož moseli jít' co jim zbylo. Maruška už čekala malučkého a cesta přes hory a doly, plné snihu a mrazů, byla dlhá a náročná. „Tož, Maruško,“ povídala Josef, „mosíme vydržat. Bůh má s nama plán, aj gdyž to včil vypadá všelijak.“ Trmácali sa přes valašské hory, koze táhli za sebú a v duši dúfali, že všecko dobře dopadne. A gdyž konečně došli do Betléma zistili, že všade je plno. Hospody, sto-

doly, ani v chalupě u staré Běty nebylo místo. „Tož, co včil?“ vzdychl si Josef. Nakonec sa schovali do malého chléva, kde sa Maruška posadila na slámu a děťátko sa chy-stalo na svět.

Narození Ježíška

Představte si, že v té noci, mezi chladem a bídú, sa narodil Ježíšek. Maruška ho položila do jesliček mezi ovce, protože nic iného neměla. Josef stál vedla a měl slzy v očách. „Jak sa to mohlo stat' takto?“ říkal si v duchu. „Spasitel světa a narodí sa tady, v obyčajném chlévě?“ Ale gdyž sa podíval na to malučké děťátko, cosi sa v něm změnilo. Uvědomil si, že právě tady, mezi obyčajnýma luďama, začíná neco velického. Ten malý Ježíšek jednúc zachrání celý svět.

Pastýři přichodíja

Nedaleko, od tama pásli ovce pastýři. Byli to chlapi, co viděli ledasco, ale to, co sa jim zjavilo téj noci, jich překvapilo. Objevil sa před nima anděl, no světlo jako z čistého nebe. „Nebojte sa, ogaři!“ pravil anděl. „Narodil sa vám Spasitel, běžte k němu a pokloňte sa!“ Pastýři sa najprv báli, ale pak vzali síry, flašu nejlepšího valašského pití a valašské ovčí ponožky, a šli sa podívat'. Gdyž spatřili Ježíška v jesličkách, pochopili, že sa děje neco zázrač-

ného. „Tož ogaři,“ řekl Jura, „tento maľučký nás jednúc spasí.“ A všeci věděli, že majú před sebu nekoho většiho, než gdy viděli.

Mudrci z Valaška a Herodes

Mudrci, co věděli snád' všecko, sa vydali za hvězdú co svítla na nebi. Gdyž tam dorazili, předali dary – ne zlato, kadidlo a myrhu, ale valašku, kozuch a med. Předali to malučkému Ježíškovi a poklonili sa. „Tož, toto je ten, co nám jednúc otevře nebe,“ povídali. Věděli, že kvůli němu bude jednúc cesta k Bohu otevřená. Andělé jich pak varovali, aby sa vyhnuli královi Herodovi, protože ten by radši všecko zničil, než aby dal svoje královské místo.

Závěr

A tak, děcka, pamatujte si, že Ježíšek nepřišel enom proto, aby sa stal králem tady na zemi. On přišel, aby nás hříšné zachránil a ukázal nám cestu do nebe. Každý, gdo v něho uvěří, kdo vydrží aj ty těžké časy a neztratí naděju, sa jednúc dostane tam, gde je věčný pokoj a radost'. Aj gdyž je to těžké, víra v Boha, co sa narodil v prostém chlévě, je to naj-důležitější, co máme.

*Tož, ogaři a cěrky, věřte a držte sa!
Jak pravila stařenka:*

„Držte sa Boží láska.“

Pavel Kovár

redakčně upraveno

V měsíci říjnu letošního roku bylo raní čtení z 2. Mojžíšovy 15. kapitoly. Byl to příběh z putování Izraelců z Egypta, kdy přišli na jedno místo jménem Mara, kde byla voda, ale nedala se pít, protože byla hořká a izraelský lid reptal. Hospodin ukázal Mojžíšovi dřevo, které když hodil do vody, zesládla a dala se pít. Vzpoměl jsem na svá studentská léta v Brně, kdy v mládeži, kterou jsem navštěvoval, a sice na to, jak jeden účastník mluvil o tom, že podobnou vlastnost má hloh a třeba na jižní Moravě, kde jsou některé prameny minerální a pro děti jsou až nebezpečné, a že hlohovým dřevem se dají upravit (Šaratice, Zaječice), takže je voda pitná. V oddíle z Exodu je situace podobná a všiml jsem si, že Hospodin Mojžíšovi ukázal dřevo, které může k úpravě vody použít. Ukázal mu dřevo k nápravě, *nikoliv dal; ukázal*. Upozornilo mně to na to, že Pán Bůh nám ukazuje na prostředky k nápravě věcí, v tomto případě vody, a je na nás, abychom je prostě použili. Abychom jen nežadonili „Pane Bože, dej!“ ale abychom se rozhlédli a viděli to, co nám Hospodin ukazuje a použili to. Zaujalo mně to a také to, že právě na tomto místě hořkosti (Mara znamená hořká) dal Hospodin lidu nařízení a právní ustanovení, což bylo velmi důležité, a podrobil jej tam zkoušce. Až poté došli do místa jménem Elim, kde bylo sedm pramenů. **Zaujalo mně to.**

Milan Michalík

ADVENTNÍ, VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ PROGRAM 2024

neděle 1. prosince:	<i>1. adventní neděle</i>
⇒ bohoslužby s Večeří Páně, kostel v 10 hodin	
neděle 1. prosince:	<i>Večer chval</i>
⇒ sborový dům v 17.00	
úterý 3. prosince:	<i>1. adventní večer</i>
1. sborový dům v 19.00 hodin; Večer chval a modliteb za stavbu	
neděle 8. prosince:	<i>2. adventní neděle</i>
2. bohoslužby, kostel v 10 hodin	
úterý 10. prosince:	<i>2. adventní večer</i>
3. sborový dům v 19.00 hodin; slouží f. Pavel Čmelík	
neděle 15. prosince:	<i>3. adventní neděle</i>
4. vánoční slavnost dětí nedělní školy, kostel v 10 hodin	
úterý 17. prosince:	<i>3. adventní večer</i>
5. sborový dům v 19.00 hodin; slouží f. J. Wiera Jelinek	
neděle 22. prosince:	<i>4. adventní neděle</i>
⇒ bohoslužby, kostel v 10 hodin	
úterý 24. prosince:	<i>Štědrý den</i>
⇒ štědrovečerní bohoslužby, kostel v 16,45 hodin	
středa 25. prosince:	<i>Boží hod vánoční – narození Páně</i>
⇒ bohoslužby s Večeří Páně, kostel v 10 hodin	
čtvrtek 26. prosince:	<i>2. svátek vánoční</i>
⇒ regionální bohoslužby – Kateřinice v 10.00	
neděle 29. prosince:	
⇒ bohoslužby, kostel v 10 hodin, slouží f. Erika Petříčková	
úterý 31. prosince:	<i>Silvestr</i>
⇒ setkání na závěr roku, sborový dům v 18 hodin	
středa 1. ledna:	<i>Nový rok</i>
⇒ Novoroční bohoslužby s Večeří Páně, kostel v 10 hodin	
pondělí 6. ledna – neděle 12. ledna	<i>Alianční týden modliteb</i>

Ke všem těm to shromážděním Vás srdečně zveme.

*Řešení kvízu na straně 15: Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha.
Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.*

TÝDENNÍ PROGRAM SBORU

pondělí

12.45 hodin – náboženství ve škole (1.–5. třída)

úterý

18.00 hodin – cvičení sborového zpěvu

19.00 hodin – rozhovor nad Bibli

středa

16.00 hodin – biblická hodina v Komunitním domě

18.00 hodin – modlitební setkání žen (každý lichý týden)

čtvrtek

13.30 hodin – konfirmační příprava (lichý týden)

13.30 hodin – K-klub pro děti 5.–9. třída (sudý týden)

17.00 hodin – cvičení dětského pěveckého sboru „Notička“

pátek

18. 00 hodin - mládež

sobota

17.30 hodin – staršovstvo (první sobota v měsíci)

neděle

9.00 hodin – modlitební setkání

10.00 hodin – nedělní bohoslužby

10.00 hodin – nedělní škola

16.00 – 18.00 hodin - tělocvična

KONTAKTY SBORU

Farář: Štěpán Marosz

tel. 739 244 679;

e-mail: hostalkova@evangnet.cz

Kurátorka: Jana Flachsová

tel. 739 091 325;

e-mail: janaflachsova@email.cz

***PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVY PODLE DOHODY
S FARÁŘEM SBORU ŠTĚPÁNEM MAROSZEM***

SALÁR

Salár můžete zaplatit těmito způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
  - Doplňte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

DAR SBORU

Kromě saláru je také možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu. Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: dar, jméno a příjmení.
  - Specifický symbol dle zvoleného účelu:
    - 100 – Dar pro mládež;
    - 200 – Dar pro potřeby sboru;
    - 400 – Dar na Jeronýmovu Jednotu;
    - Pokud nebude SS uveden – bude dar přijat pro potřeby sboru.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
  - Doplňte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
    - Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení.

QR Platba

DAR NA REKONSTRUKCI SBOROVÉHO DOMU

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **2802044389/2010**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
  - Doplňte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová, e-mail: [kamila.cevelova\(zavináč\)seznam.cz](mailto:kamila.cevelova(zavináč)seznam.cz)

Za zaplacení saláru a dalších darů děkujeme.

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ 2. Kor. 9,7

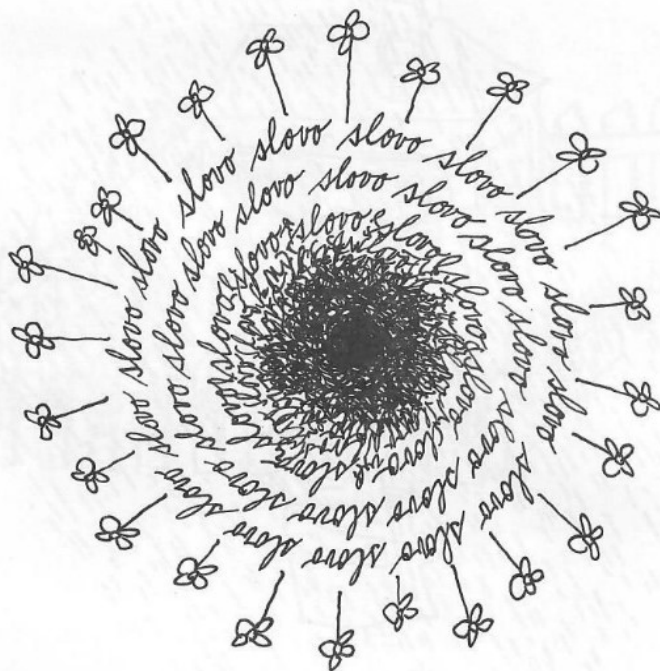
Jan 1,1-3. 14

Na počátku bylo Slovo, to Slovo
bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.

To bylo na počátku u Boha.

Všechno povstalo skrze ně a bez něho
nepovstalo nic, co jest.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo
mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu,
slávu, jakou má od Otce jednorozený
Syn, plný milosti a pravdy.

Ivan Steiger **BIBLE V KRESBÁCH**

Biblická společnost v ČSFR a Kalich Praha 1990